

Amoreta je stvorena za vas, osmišljena da vas zabavi i opusti, da vam vrati osmeh na lice i okrepi dušu.

Ona vam donosi tople, ljubavne priče i servira ih isključivo da biste u njima uživali.

Amoreta je vaš odmor, razonoda i predah.

Ona postoji da bi vaše srce bilo ispunjeno kada zatvorite knjigu.

Amoreta i vi, na krilima ljubavi.

Poletimo zajedno u svet ovog romana.

www.amoreta.rs

AMORETA

Edicija: Voleti večno

Kerolajn Džonson
TRAGOVIMA SRCA

Darsi Landin
SUSRET SA SUDBINOM

Džin Adams
SNOVI NAŠE MLADOSTI

Edicija: Ljubav i vino

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA NESTAŠNE MERLO

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA ZANOSNE SOVINJON

Heder Hejford
UKUS POLJUPCA EGZOTIČNE SAKE

Edicija: Misterija ljubavi

Ajla Grej
LUKA SPASA

T. D. Džouns
TRAŽI SE PRAVI MUŠKARAC

Edicija: Bebe donose sreću

Misti Sajmon
BUKET ZA MOJU VOLJENU

Tad je osetila da njegovo prisustvo postaje jače i da je privlači kao magnet. Srce joj je lupalo, grmljavina u ušima zaglušila je žagor. Povala je i izgubila borbu protiv snažnog poriva da opet digne pogled, a on je bio tu, na svega korak-dva od nje. Pogled joj se upi u njegove oči, disala je ubrzano i plitko...

Rajder nije odvajao oči od Šardi čak ni kad se nagao da bi čuo neku ženu u crvenoj haljini, koja ga je uhvatila za podlakticu. Iz takve blizine, Šardi ispod njegovog osmeha za javnost nazre i neku tugu. Što ju je duže gledao u oči, to su mu crnje bile zenice, i na kraju su pomračile svu svetlosmeđu boju dužica. Šardi su već pekle oči i prva je trepnula, a tačno u tom magnovenju neko ga je već uhvatio za ruku i pokazao mu ka jednom udaljenom stolu, a on je dozvolio da ga odvedu.

UKUS POLJUPCA PRELEPE ŠARDONE

Heder Hejford

Prvo poglavlje

Petak, 13. jun

„Jeste li vi moj agent za nekretnine?“

Šardone Sen Pjer trudila se da prikrije oprez dok je prilazila čoveku koji je upravo izašao iz svog retro kamioneta. Nalazili su se u ne baš najbezbednijoj četvrti Nape.

Vozila su im stajala ukoso, pod različitim uglom, na parkingu betonske zgrade kojoj je niz jednu stranu mlitavo visila platnena traka s natpisom NA PRODAJU. Oko njenog zadnjeg dela, iz pukotina u asfaltu rasli su žutilovka i čkalj visoki do pojasa.

Ispod neznančevih rejban naočara razli se neverovatno bleštav osmeh.

„Agent za nekretnine? Njega čekate?“

Poslednjih pola sata. „Kasni.“ Šardi se prope na prste, istežući vrat da bi već deseti put zaškiljila niz ulicu, ali avenija je i dalje bila pusta. Tiho je coknula. Pomislila je kako je ipak trebalo da posle trčanja odvoji vreme i obuče nešto drugo umesto tog oskudnog šortsa, pa neupadljivo krenula rukom ka leđima kako bi mu cinnula ivice naniže, preko zadnjice. A njen mercedes je u tom kraju grada delovao više nego sumnjivo.

I gde je sad on? Izvadila je iz torbe mobilni da se opet javi agentu. Ali nešto u nametljivom neznanцу odvlačilo

joj je pažnju i gonilo je da ga bolje zagleda. „Znamo li se?“
Zažmirila je i na tren spustila sopstvene naočari za sunce.

Okrenuo se u stranu bez odgovora, razgledajući bezličnu zgradu, i profil ga je odmah odao.

O, *bože*. Šardi se zagrcnu, ali on to nije primetio. Sav se bio uneo u posmatranje nekretnine. To lice je videla koliko maločas kako se smeje sa naslovne strane časopisa *Pipl*, tamo u onoj radnji u Aveniji Solano, kad je svratila da u poslednji trenutak dokupi još neke sitnice za večerašnji prijem.

„Za šta ste planirali ovu zgradu?“, upita on potpuno prirodno.

Tad je došla k sebi. Za ostatak sveta, on je bio najnoviji seks-simbol Holivuda. Ali za Šardi samo još jedan glumac. Koji igrom slučaja ima stvarno sjajnog zubara.

„I ja bih to isto mogla vas da pitam.“

„Ja sam prvi pitao.“

Mada nipošto nije bila ljubiteljka glumaca, ramena joj se malčice opustiše. Očigledno je neće tu, usred bela dana, silovati zvezda *Prvog na licu mesta*. Taj film se još daje u bioskopima, pobogu! Tip neće smeti da dozvoli sebi negativne napise u medijima.

No svejedno. Zgrada je savršena. A zvrji prazna već tri godine. To i liči na Šardi i njen večiti maler, da se zainteresuje još neko baš kad je konačno u situaciji da se raspita za uslove.

Na njeno olakšanje, u tom času je naišao i zaustavio se omanji automobil s logom agencije zalepljenim od farova do auspuha, a iz njega je iskočio muškarac od trideset i nešto godina, vrcajući sav od nervozne energije.

„Ovaj posao je *ludnica*“, izgovorio je umesto da se predstavi. „Tip me zove iz kola dok vozi i hoće da mu se stvorim, ono kao, *odmah*, pazi ti to! I prekidam rad istog trenutka, iako sam do guše u poslu oko onog novog naselja čak tamo na Industrijskom putu. I onda se on, ’ladno ne pojavi sve do petnaest do...“

Tu se obuzdao, zalepio na lice pristojan osmeh i pružio ruku ka holivudskoj faci.

„Bil Dajmond. A vi ste gospodin...?“

„Mekbrajd.“ Glumac se rukovao s njim, a potom se okrenuo i lagano prošetao ka zgradi, podbočen, odmeravajući obris krova.

„Rajder Mekbrajd?“, upita Dajmond. „*Onaj* Rajder Mekbrajd? O!“ Razvukao je osmeh od uva do uva. „Strava! Baš strava! Drago mi je, brate.“ Još jednom je klimnuo glavom da naglasi.

Šardi priđe, skide naočari i gurnu ih u duboki V-izrez svoje atletske majice.

„Zdravo.“ Pružila je ruku. „Ja sam...“

Agent je još više razrogačio oči kad je krenuo da se pozdravi s njom.

„Znam ko ste... *Šardone Sen Pjer, je li tako?*“

Još je držao Šardi za ruku kad joj je u drugoj šaci zaviбриrao mobilni. Okrznula je pogledom ekran i uzdahnula.

„Oprostite načas.“

Ali Dajmond je nije puštao.

„Moram da se javim na poziv“, ponovila je, svaki slog izgovarajući sporo i razgovetno. Malčice je cimnula ruku, pa je došao k sebi i olabavio prste. „Zove me mlađa sestra.“

Uvukla je bradu i pritisla dugme za javljanje.

„Gde si?“ Merin glas je zvučao napeto.

„U gradu.“

„Moramo hitno da se nađemo Sofi, ti i ja. Tata je u zatvoru.“

Bil Dajmond je još blenuo u nju kad je ubacila mobilni u torbu o ramenu.

„Zaista se izvinjavam. Iskrslo je nešto važno, moram da požurim.“

Kao nekome ko je i navikao da očekuje razočaranje na svakom koraku, lice mu se snuždilo. „O!“

Šardi oseti nalet sažaljenja.

„Hoćete da zakažemo za drugi put?“ Obrve mu poleteše uvis na licu punom nade.

To je bilo neminovno. Ali trenutno joj je briga za porodicu zasenjivala sve ostalo. „Moraću da vam javim telefonom.“

Kad se okrenula da pođe, oglasio se Rajder.

„Ja ostajem. Nemate ništa protiv toga da me provedete i pokažete mi nekretninu?“

Šardi naglo zastade na pola puta do kola i sevnu očima na njega. Delovalo joj je da je takoreći nije ni primetio. Ali mogla se zakleti da je onaj ogromni osmeh na njegovom licu smišljen isključivo da provocira.

„Molim? Ovo je *moj* agent.“

„Ah, zapravo...“ Bil se nakašljao, pa pogledao u tle, a onda opet u nju. „Ja radim za prodavca.“

„Ali *ja* sam vas zvala da se ovde nađemo!“, uporno će ona.

On pogleda u Šardi pa u Rajdera, zatim opet u Šardi; odmerio je kakve su mu mogućnosti na raspolaganju, te slegao ramenima. „Ali vi odlazite.“

U glavi su joj se rojile misli. Nije joj se mililo da ostavi ovu dvojicu da tu smučkaju neki dogovor i maznu joj zgradu ispred nosa, ali drugog izbora nije imala. „U redu, Bile. Javiću se“, dobacila je ulazeći u kola, nakon čega je uz škripu guma velikom brzinom napustila parking.

Volela je oca. Zaista ga je volela. Ali u ovakvim trenucima bila je spremna sve da menja za nekog običnog, predvidljivog čalca umesto ozloglašnog Ksavijera Sen Pjera.

Drugo poglavlje

Sestre Sen Pjer upale su u Okružni zatvor Nape, zastavši načas pred prozirnom pregradom prijemnog šaltera. Šardi se kao kroz maglu prisećala rasporeda prostorija, koje je upoznala prilikom poslednjeg dolaska. Iz ćelije za pritvor u zadnjem delu zdanja čulo se kako njihov tata riče na svom nepogrešivo prepoznatljivom „frangleskom“.

„Ja sam građanin Amerike! Imam dozvolu za nošenje oružja! Čekajte samo dok mi ćerka dođe ovamo. Ona je advokatica! Ima da vas tužim dok vam ne pomerim...“

Tata je oduvek imao smisla za dramske nastupe.

Nakon beskrajnog čekanja praćenog neumornim kuckanjem koraka starije sestre, koja je šetkala ukrug, i njihovim odjekom o zidove oblepljene pločicama, pustili su ih u kancelariju načelnika pritvora, gde im u susret pođe mlađi policajac s beležnicom u ruci.

„Koja od vas je“ – primeo je beležnicu očima i zažmirio – „Sovinjon?“, izgovorio je takvim tonom da je jednako mogao prevrnuti očima.

Sigurno je nov u policiji. Pripadnici porodice Sen Pjer nisu bili baš preterano navikli na to da ih ljudi ne prepoznaju.

Sofi iskorači. „Ja.“

Hvala bogu te je Sofi advokat! To jest, još malo pa advokat. Nedavno je diplomirala pravo, ali još nije položila pravosudni ispit.

„A ovo su moje sestre Šardone i Merlo.“

Policajac se izbeći u njih.

Pa jesu li one krive što je tata sve tri krstio po sortama grožđa?

Lice je počelo da mu se razvlači u osmeh; potom se namrštitio, a onda slobodnom rukom povukao pantalone naviše.

Smejuljeći se, izgovorio je: „Uh, sunce ti poljubim! Da ne poveruješ! Samo dok ispričam mojima u Ohaju!“

„Za šta je optužba, gospodine?“, oštro upita Sofi – po običaju naimenovana za predstavnicu sestara. Sve tri su jednako gorele od nestrpljenja da prebrode ovo najnovije iskušenje.

„Ček' malo, da vidimo šta tu piše.“ Policajac je izluđujuće sporo krenuo stavku po stavku. „Pucanje iz vatrenog oružja na manje od sto metara od stambenog objekta. Opiranje prilikom hapšenja. Odustali smo od terećenja za pretnju ugroženoj vrsti. Imao je sreće. To bi mu navuklo tužbu na federalnom nivou.“

Spustio je beležnicu kraj boka i zaljuljao se na petama, analizirajući tri devojke jednu po jednu. U njegovom nadobudnom pogledu nazirala se i primesa pohote. Uprkos nestrpljenju, Šardi je prosto morala da zamisli kako izgledaju kada ih neko posmatra iz njegovog ugla.

Bila je tu Sofi, kojoj su ušne resice iskrile od minduša s jednokratnim dijamantima, kakve su sve tri dobile za šesnaesti rođendan. Kao i obično, kestenjasta kosa bila joj je skupljena u nisku, labavu punđu da bi se istakle minduše. Bila je odevena sa ukusom, u crno od glave do pete, kao da joj se tog jutra, nakon buđenja, javio predosećaj da će kasnije po podne završiti u policijskoj stanici u centru grada.

Merini bujni uvojcji boje mahagonija imali su sada nekoliko novih svetloljubičastih pramenova, u tonu s majicom i sandalama sa jezivo visokom ortopedskom petom. Mora biti da je začuvši pucnjavu uspaničeno izletela iz ateljea. Bluza joj je još bila uprskana slikarskom bojom.

Najzad policajčev pogled je prošetao i preko Šardine atletske majice i šortsa, zaustavivši se na golim nogama. *Zašto se odjednom osetila nago? Prljavo?*

„Narednik kaže da ovo nije prvi put da vam ćalca hvataju kako puca u kradljivce na svom ribnjaku s japanskim šaranima.“

U interesu ekspeditivnosti, Sofi se ogлуši o ovu opasku.

Policajac nestade, pa se posle novog odugovlačenja ponovo pojavio, vodeći njihovog oca. Otac je delovao razbarušeno, ali i dalje šik u onim svojim italijanskim mokasinama.

„Sad možete ići, gospodine Sen Pjere, i slobodni ste do suđenja. U međuvremenu, nema više pucanja u beloglave orlove. Jesu nedavno skinuti sa spiska ugroženih vrsta u Kaliforniji, ali ustanovićete da su pojedini u našem kraju ljubitelji tih ptica.“

Dok je bio usred nove tirade promrmljanih psovki, Šardi je uhvatila oca ispod ruke, Meri ga je poduhvatila kao stražar sa druge strane, a Sofi pođe ispred njih.

Šardi prelete pogledom parking.

„Čist teren“, reče, pa sve četvoro izađoše na jarko sunce, zaputivši se pravom linijom ka Šardinom mercedesu.

Ali nisu prešli ni desetak koraka, a kraj njih se stvorio tip sa foto-aparatom s teleobjektivom, kao da je iz zemlje iznikao.

„Ksavijere! Ovamo!“, razdra se.

„*Dégage!* Gubi se odavde!“, prasnu otac.

„Šardi! Meri!“, zavapio je neznanac. „Šta je ovog puta napravio?“

Njih tri odvratiše pogled i ubrzaše.

„Tata i ja ćemo sa Šardi“, doviknu Sofi obraćajući se Meri, neposredno pre nego što će sve troje šmugnuti u kola da se sakriju iza zatamnjenih stakala.

„Dođavola i policijski skeneri“, izgovorila je Sofi kad je Šardi isterala kola sa parkinga. „Dar božji za paparace.“

Posle petnaest minuta, Šardi je skrenula na dugačku belu šljunčanu stazu imanja zvanog Vinogradi Sen Pjer, taman na vreme da se svi obuku i spreme za očev veliki prijem. Bilo je to prvo slavlje tog leta, a Šardi je konkretno ovo leto čekala pet dugih godina. Danas će biti to veče kada će ona podariti svome rodnom gradu sliku jedne nove-novcate Šardone.

Treće poglavlje

„Zar ozbiljno moram da idem na to čudo?“ Rajder je imao pametnijeg posla nego da petak uveče provede s gomilom snobova koje čak i ne poznaje i verovatno se više nikad neće susresti s njima. Prethodnog dana, samo što je stigao avionom iz Los Anđelesa, saznao je da majci treba odčepiti odvođe i pokositi travnjak, i jedva je čekao da prione na taj posao. Takođe su ga iz Vatrogasnog fonda za pomoć molili da im učini uslugu. Ali odlasci na pravilno odabrane prijeme činili su sastavni deo promovisanja glumačke karijere, a probiranje među pozivima spadalo je u Ejmin posao. Uz to je morao priznati da joj taj posao i te kako ide od ruke.

„Ti mene zavatlavaš?“, s nevericom upita Ejmi. „Znaš šta, Rajdere, krv sam propljuvala dok sam ti izburgijala ovaj poziv. Svaki glumac – pa čak i onaj koji ima sreće kao ti – mora da sklapa društvena poznanstva. Jesi zvezda u usponu, ali na ulaznici za Sen Pjerovu vinsku žurku zavide ti svi uzduž i popreko čitave severne obale. Tamo bi mogao upoznati doslovno svakoga, od producenata do političara. Naravno, u tu smešu uvek ubace i pokojeg pukog smrtnika. Ali moraš da otvoriš četvore oči. Sutra ćeš možda pročitati da je nepoznati tip s kojim si ćaskao uz koktele baš dobitnik Pulicerove nagrade, federalni sudija, ili neki reper koji je na samom pragu zlatnog tiraža. Dakle, da, moraš da ideš. Sav moj trud neće imati ni ovolišno efekta ako i ti ne odradiš svoj deo.“

Uzdahnuvši, Rajder izađe iz limuzine, a šofer pridržava vrata Ejmi, Rajderovoj menadžerki za odnose s javnošću.

Kriveći lice, prošao je prstom duž unutrašnje strane krutog okovratnika, pa zabacio glavu da obuhvati pogledom ogromnu paladijevsku vilu, okruženu ulickanim vrtovima Vinograda Sen Pjer. Prava vodena kula obrušavala se niz sebe samu, izbijajući iz fontane opkoljene ostrvcetom od cveća, oko kog je nasred staze bio načinjen kružni tok.

Šofer u uniformi vratio se u kola, a Rajder se plahovito okrenuo i zalupao u zatamnjeno staklo. Kada je prozor bešumno kliznuo naniže, on se navalio podlacticom na obod, zauzevši nonšalantnu pozu.

„Hvala na vožnji. Budi u blizini, za slučaj da rešim da kidnem ranije.“

„Da kidneš ranije? Dodavola, da ja imam prilike makar i nogom da kročim u Sen Pjerov dvorac, morali bi lopatom da me izbacuju. Kažu da ima skoro dve hiljade kvadratnih metara. A uz to, matori Ksavijer i te kako zna da ih odne-guje. Ne mislim na sorte grožđa.“

„Stvarno? Ne znam. Svaka devojka koja ovako živi sigurno je prilično puna sebe.“ Dodatno je utišao glas kako ga menadžerka ne bi čula od žuborave fontane, pa se kiselo osmehnulo. „Najviše što očekujem da izvučem od sve ove silne ekstravagancije jeste pristojan obrok.“ Potapšao se po zategnutom stomaku. „Ejmi tvrdi da pri-ređuju pozamašne gozbe.“

„Mazni za mene neki desert ako ti se ukaže prilika. Posebno volim čizkejk.“ Šofer se isceri, prozor kliznuo naviše i Rajder pljesnu šakom po boku automobila dok je lagano kretao, vukući za sobom sporu senku po šljunku pod bleskom sunca što je zalazilo nad dolinom Nape.

Ejmi je nestrpljivo čekala, klecajući na ogromnim šti-klama. Prihvativši je za mišicu dok su išli stazom ka vili, upinjao se da se priseti podataka koje mu je nešto ranije izređala.

Zvezda u usponu.

One večeri kad mu je Ejmi tutnula u ruku svoju vizit-kartu dok se klečeci molio u malecnoj Crkvi Jovanke Orleanke, Rajderov život potpuno se preokrenuo. Kroz glavu mu i sad blesnu slika unutrašnjosti te crkvice od ćerpiča. Još je osećao njen otužni, opori miris tamjana.

Bilo je to neposredno nakon mise povodom treće godišnjice smrti njegovog oca. Zar je moguće da su prošle samo tri godine? Ukupno šest otkako je požar oduzeo njegovom ocu život? Činilo mu se da se to desilo u nekom drugom životu.

Mama i blizanci uvek bi zapalili sveću, promrmljali molitve i otišli, ali Rajder nije uspevao da se iščupa odatle. U to doba je imao previše problema.

Izmolio bi čitavu krunicu prebirajući drvena zrnca, izglaçana očevim prstima. Izgovorio bi Očenaš. I klećao i dalje, pognute glave, žmureći, šaka stisnutih oko krunice. Nemo je izlivao srce, najpre preminulom ovozemaljskom ocu, potom onom nebeskom. Rajder je nastojao da se ne priseća tih dana. Zašto bi mučio sebe? Ali ponekad su sećanja bila prejaka...

Vrtelo mu se u glavi od bremena odgovornosti. Zbog majke, koja se upinjala da razvuče platu sekretarice ne bi li pokrila kredit za kuću, troškove za namirnice i mesečne račune. Zbog braće, koja su s nezasićenim blizanačkim apetitom gutala pahuljice, hamburgere, čips i pila mleko na galone. I zbog male Bridžet. Njoj je verovatno štošta bilo potrebno. Sve ono za devojčice, kao što su haljine, cipele, razne stvarčice kojih nije mogao čak ni da se doseti.

Morao je nešto da preduzme. Ali šta? Već je radio trideset sati nedeljno kao šanker. Iako je zbog tog posla obično kasnio na jutarnje časove, makar je uspevao od njega da plati stanarinu sebi za garsonjeru, i imao je jelo za džabe.

Mogao je da napusti koledž, vrati se kući i radi za šankom puno radno vreme. Školovanje bi mu, dugoročno gledano, u budućnosti donelo veće prilode, ali bio je na samom početku. A porodici je pomoć trebala upravo u tom trenutku.

I tad se u onom mrtvom muku začuo odjek visokih potpetica po kamenu. To sporo, sistematsko kuckanje bilo je sve jače, podrhtavalo je duž golih zidova od ćerpiča sve dok on nije, i dalje pognute glave, otvorio jedno oko, a pogled mu je počinio na ženskom stopalu na ogromnoj štikli.

Tišinu je prekinuo tih glas.

„Čekala sam te na ulazu, ali ne mogu više da se zadržavam. Moram da uhvatim avion.

Bez žurbe. Ali kad budeš gotov... večeras, sutra, nekog dana u bliskoj budućnosti... hoću da popričam s tobom.“

Tek tad su mu oči poletele naviše ka njenom licu, no prekasno – neznanka se već bila okrenula od njega, kuckanje cipela se udaljavalo sve dok teška drvena vrata nisu škripnula i zatvorila se, a on ostao istinski sam s mirisom tamjana i teretom briga.

Pogledao je u njenu vizitkartu. „Ejmi Smart. Guild entertainment. Los Anđeles, Kalifornija.“

Ejmi. Ali ne ona otresita holivudska agentkinja Ejmi koju je s vremenom upoznao. Ovo je bila Ejmi van dužnosti. Turista u vinarskom kraju, s naklonošću prema starim crkvicama.

Samo što je počeo da razrađuje svoje glumačke sposobnosti, jedan veliki studio koji je tragao za novim licima odao je Rajdera između svih onih raznih Danijela, Roberta i Zakova i uzeo ga za glavnu ulogu u filmu o vatrogascima.

Osećao se nestvarno dok je gledao svoje slike u časopisima posvećenim poznatim ličnostima, uz sulude naslove: „Rajder Mekbrajd među najseksepilnijim muškarcima Holivuda“, „Rajder obara s nogu u filmu *Prvi na licu mesta*“ i tako dalje. Pojedini članci sadržali su zrnice istine, ali većinom su bili čiste koještarije kakve izmišljaju agenti i novinari da bi reklamirali poznate ličnosti i prodavali svoje časopise.

Nikada u životu nije uzeo žutu štampu u ruke sve dok majka i sestra nisu opazile njegovu fotografiju kako im

uzvraća pogled na kasi u prodavnici prehrambene robe, pre samo koji mesec. Pozvale su ga telefonom, zasipajući ga napadima nerazumljivog cičanja. Otad je počeo da mu se javlja utisak da ne može nikud da mrdne a da ga neko ne fotografiše.

Rajder je oduvek imao svoje ciljeve i snove, ali nikada nije maštao da bude filmska zvezda. Niti pak da prisustvuje prijemima nekakve čuvene vinarije u dolini Nape. Ali njegovo izvrđavanje nije prolazilo kod Ejmi. Ipak je on bio njen projekat-ljubimac. Njen veoma *unosan* projekat-ljubimac.

„U redu, hajde da i to pregrmimo“, uzdahnua je Rajder krenuvši sa Ejmi po škriputavom šljunku.

„Dakle, nemoj da zaboraviš“, izgovori ona u po glasa. Na to stade da nabraja na prste, brzo nižući imena sestara Sen Pjer.

„Najmlađa je Meri. Ona što je umetnički nastrojena. Sofi je najstarija sestra, pametna i dostojanstvena. A ona tvoja visoka, ledena plavuša“, kaza Ejmi prevrćući očima i dramski razmahujući rukom, „to je Šardone. Srednja ćerka, dobročiniteljka. Večito se petlja po nekim dobrotvornim ustanovama. Mada, ko će ga znati, možda je to samo maska. Oduvek mi miriše da je sve što ona radi samo velika, dobro odglumljena predstava da bi se zataškali skandali porodice. A opet, to samo moj mozak tako razmišlja.“

„Uspori malo. Kakvi skandali?“, upita Rajder; bilo mu je naporno da drži korak s njom, iako je bila na tolikim štiklama, a teško je izlazio na kraj i sa njenim blebetanjem. Njegovo znanje o tome ko je ko u društvenim krugovima doline Nape bilo je prilično tanko.

„To je sad nebitno.“ Ejmi je odbacila njegovo pitanje novim nestrpljivim razmahom šake. Upravo su se peli uz široke mermerne stepenice što su vodile ka ulazu.

„Vraćamo se na ćerke. Sam izaberi. Sve tri su neudate, upravo su završile koledž i bilo bi za tebe sjajno da te mediji ulove sa ma kojom od njih tri.“

Razrogačio je oči, te ga Ejmi uhvati za mišicu. „Još bolje, da te ne ulove samo s jednom!“

„O, voleo bih da baš o tako nečemu čitaju moja mama i mlađa sestra“, kiselu uzvratil Rajder. Raširio je šake, praveći se da čita tabloid. „Rajder Mekbrajd se zabavlja ne sa jednom već sa dve sestre Sen Pjer.“

„I još bolje – sa sve tri!“, namignu Ejmi.

Rajder se lecnu.

„Trudi se da sarađuješ. Moj čovek će motriti na prvu priliku da te snimi u blizini devojaka. Jedna dobra fotografija prodana *Piplu* vredi koliko godišnja konobarska zarada.“

Dok su se bližili otvorenim dvokrilnim vratima, gde je čekao batler s belim rukavicama, Ejmi mu udeli i poslednji nenasnosni savet.

„Osmeš“, procedila je kroz stisnute zube, razvukavši usta u usiljen smešak.

Uzdahnuvši, poslušno je uradio isto što i ona, pripremajući se za pojavljivanje u javnosti. I protiv svoje volje, već je učio caka.

Ukoliko misli ikada da otplati majčinu kuću i posveti se konačnom sticanju diplome, drugog izbora i nema.